

muntre unge Mennesker til at tage dansk juridisk Examen ved at aabne dem Udsigt til at blive Sagførere, og det saa meget mindre, som Afgangen til at slaa ind paa den studerende Vej er bleven lettet saa betydelig for alle Samfundsklasser, at det ikke med Føie kan siges, at denne Vej er forbeholdt de mere Velhavende. Men selv bortset herfra finder Flertallet Anledning til at fremhæve, at ikke saa af de Forretninger, der falde ind under Underrettsfogførernes Virksomhed, for at blive udførte tilfredsstillende, nødvendig kræve en større juridisk Indsigt og flere juridiske Kundskaber, end der kan erhverves ved den ufuldstændige juridiske Examen eller erstattes ved praktisk Uddannelse, (en Uddannelse, som forøvrigt juridiske Kandidater utvivlsomt kunne opnaa i lige saa fuldt Maal som „danske Jurister“), og denne Omstændighed turde saaledes i og for sig anses som en afgjørende Grund til ogsaa her i Landet, i Lighed med, hvad der er Tilfældet i Norge, at opstille den Fordring, at Underrettsfogførere bør have taget fuldstændig juridisk Examen. Da der derhos ved passende Omgangsbestemmelser kan tages berettiget Hensyn til dem, der nu forberede sig til dansk juridisk Examen med det Maal for Øie at blive Sagførere, nærer Flertallet, i Lighed med Udvalgsflertallet i 1879—80, ingen Betænkelighed ved at tilraade, at der som Betingelse for at blive Underrettsfogfører fordræs, at Paagældende har taget den fuldstændige juridiske Examen, i det Mindste med Karakteren *Haud illaudabilis*.

Foruden den foranførte Meningsforskjell angaaende de danske Juristers eventuelle Ret til Sagførervirksomheden, er det navnlig ogsaa Lovforslagets 3die Afsnit om Oprettelsen af Sagførerraad, der har delt Udvalget i det ovennævnte Flertal og Mindretal.

Flertallet maa formene, at den foreslaaede Organisation af Sagførerstanden ved Oprettelsen af Sagførerraad vil være af stor Betydning haade for Sagførerne, hvis

Anseelse en saadan Institution med dens kontrollerende Virksomhed vil bidrage til i ikke ringe Grad at styrke, og for de Private, der af en eller anden Grund maatte føle sig forurettede ved en Sagførers Afsærd, og som ved Hjælp af Sagførerraadet ville kunne faae herhen hørende Spørgsmaal afgjorte uden Udgift. Da Organisationen derhos ønskes af en stor Del af Sagførerne selv og i og for sig nærmest maatte betragtes som en videre Udvikling og Legalisation af den frivillige Ordning, der alt i flere Aar har fundet Sted, kan Flertallet, med enkelte Bempelser, hvorom nærmere nedenfor, i alt Væsentligt ligesom det i 1879—80 nedsatte Udvalgs Flertal tilraade Forslagets Bestemmelser desangaaende.

Mindretallet (Hauerslev og S. Pedersen) erkjender, at Sagførernes Antal ved den stærke Tilgang til dette Erhverv er blevet og sandsynligvis i en nærmere Fremtid vedblivende vil være uforholdsmæssig stort, og at dette kan have sine Ulemper; men Mindretallet kan dog ikke tilraade, at Lovgivningsmagten griber ind i Forholdet paa den Maade, som det tilsigtes ved nærværende Lovforslag.

Dettes Bestræbelser gaa jo hovedsagelig ud paa at afholde en Del unge Mennesker fra at forberede sig til Sagførervirksomhed ved at gjøre det vanskeliggere og bekosteligere end hidtil at opnaa en saadan Stilling. Som det vigtigste Middel i dette Niemed foreslaas, at der efter en kortere Omgangstid fremtidig skal kræves fuldstændig juridisk Examen som Betingelse for at opnaa Sagførerbefættelse. Man gjør gjældende, at dansk juridisk Examen i sin Tid kun blev indført som en Nødhjælp, og at der ikke længer er Grund til at give Mænd med denne ringere juridiske Uddannelse Afgang til at blive Sagførere, eftersom der nu er Overflod af juridiske Kandidater, der ofte kun med Vanskelighed kunne opnaa Ansættelse. Men denne Betragtning forekommer os ikke fyldestgjørende. De „danske Jurister“ have